

PROLÓG

Bol krásny teplý deň na konci mája a príroda po oboch stranách cesty sľubovala skoré leto. Uháňala som svojím malým autom po diaľnici v rýchlom pruhu, stiahla som okienko a pustila rádio hlasnejšie, aby som cez svišťanie vetra počula hudbu. S každým kilometrom som sa cítila uvoľnenejšie. Starosti aj neistota sa začali vytrácať a srdce mi poskakovalo od nedočkavosti.

Dedinka Hope Green. Zelená nádej. Už len jej názov ma naplňal optimizmom. Pospevovala som si s rádiom a spomínala na veselé rodinné dovolenky, ktoré som v detstve trávila na pobreží Dorsetu. Hope Green sa odvtedy sotva zmenila, čoraz rýchlejšie tempo života ešte nepoznačilo jej prastaré kúzlo. Bolo to miesto, kde som sa mohla uvoľniť a upokojiť, vyhodnotiť situáciu a možno napokon skutočne nájsť samu seba.

Vzdďaľovala som sa od svojho bytu na predmestí Londýna a takmer som cítila, ako mi starý život sklízava z pliec sťa ťažký kabát, čo ma tlačil k zemi.

Preplnené ulice, dopravná špička v metre, výfukové plyny, vystresované tváre – všetko som opúšťala a odchádzala na miesto, kde život ešte vždy závisel od ročných období, kde mali ľudia stále čas porozprávať sa na rohu ulice a zbierali černice a bazu z kríkov namiesto toho, aby si ich kupovali v plastových škatuľkách v supermarkete za prehnané ceny.

Tu som v noci namiesto neónových svetiel videla hviezdy.
A dopravné zápchy spôsobovali jedine traktory.

Vedela som, že opúšťam aj zopár ľudí, ktorí si myslia, že som sa zbláznila a robím obrovskú hlúpu chybu. Možno áno, no ja som mala iný názor. Mala som možnosť začať odznova, vybudovať si novú budúcnosť. Takú, čo by sa netýkala len mňa. A ja som sa za ňou strmhľav rútila, v živote som si nebola ničím istejšia. Hope Green sa stala mojou nádejou a rozhodla som sa neobzerať späť.

PRVÁ KAPITOLA

Pred šiestimi týždňami

Na veterinárnej klinike na James Street sme mali celkom bežný deň. Ako zvyčajne sa u nás vystriedali psy, mačky, škrečky a králiky, ale aj dve andulky, biela myška a líška, ktorú zrazilo auto. Našla ju jedna milá, no rozrušená pani a priniesla nám ju takmer bez života. Všetci majitelia zvierat boli bez výnimky majetní, dobre oblečení a s dobrým príjmom, bez námietok platili kreditnými kartami a ponáhľali sa späť do svojich veľkých drahých domov či dôležitej práce.

Niežeby som našimi klientmi pohrdala, napadlo mi, keď som si obliekala kabát a chystala sa domov do neveľkého bytu v oveľa lacnejšej časti mesta. Väčšinou išlo o slušných a zodpovedných ľudí, vďaka nim som napokon mala prácu. Zbožňovala som všetky zvieratá, mnohých stálych pacientov som poznala po mene a vedela som, akú majú povahu. Mala som rada veselé chvíle, keď sa choré zvieratá uzdravili, a v nešťastnejších prípadoch som nachádzala zadosťučinenie vo svojej schopnosti upokojiť a utešiť majiteľov, hoci som sa pri tom spočiatku cítila nepríjemne.

Vždy som chcela pracovať so zvieratami, a keď mi ponúkli miesto recepcnej na prvotriednej klinike v srdci londýnskeho West Endu, myslela som si, že sa mi splnil sen. Po štyroch rokoch rovnakej monotónnej práce som však začínala túžiť po zmene.

Adam mi nerozumel. Vedela som to, lebo zakaždým, keď som túto tému načala, mu robilo radosť na všeličo sa ma vypytovať. Myslela som si, že partner má byť človek, ktorý vás vypočuje a pochopí, no on robil pravý opak. Naposledy, keď sme po práci zašli na pohárik, sa ma zvyčajne unaveným hlasom opýtal, s čím presne som nespokojná.

„S ničím,“ odvetila som rovnako unavene. „Stále sa ti pokúšam vysvetliť, že na tej práci nie je nič zlé, len som asi trochu... frustrovaná.“

„A čo ťa frustruje?“

Vzdychla som. Ak mám byť úprimná, sama som si to nevedela vysvetliť. Navonok predstavovala moja práca všetko, čo som chcela. Zbožňovala som zvieratá, najmä našich stálych pacientov, no vždy som dúfala v niečo viac. Nikdy som Adamovi nepovedala, ako veľmi som sa chcela stať veterinárkou, hoci, samozrejme, vedel, že som pred rokom chodila na kurz starostlivosti o zvieratá. Podľa neho som bola „len“ recepčná – ako keby som si to sama dobre neuvedomovala – nezamestnali ma preto, aby som si „namydľila ruky a operovala“.

Myslela som si, že po absolvovaní kurzu by som mohla na klinike aspoň občas vypomáhať. Hoci som sa rada hrala so svojimi obľúbencami, kým čakali na recepcii, v budúcnosti som sa videla niekde inde.

„Jednoducho vôbec nemám možnosť využiť, čo som sa naučila.“

„Nie si sestra,“ povedal s mierne zdvihnutým obočím, „ani veterinárka.“

„Nie som hlúpa, Adam. Len som si myslela, že by som v prípade potreby mohla pomôcť. Napríklad podržať ťažko zvládnuteľného pacienta alebo ho upokojiť a podobne.“

Odpila som si z nápoja a v duchu ľutovala, že som s touto témou vôbec začínala.

„Vedela si, do čoho ideš, keď si tú prácu prijímala.“

„Jasné, ale odvtedy prešli štyri roky a...“ Pokrútila som hlavou. Náš rozhovor nikam nevedol. „Jednoducho začínam cítiť, že potrebujem zmenu.“

Keď som sa presťahovala do Londýna, aby som nastúpila na vytúžené miesto, „do práce so zvieratami“, mala som málo skúseností a naivné predstavy. Londýnsky život mnou otriasol, hlavne z finančnej stránky – prenajala som si izbičku malú ako zápalková škatuľka v byte na poschodí, o ktorý som sa delila s dvoma ďalšími dievčatami – a práca recepčnej na veterinárnej klinike v centre mesta nenaplnila moje predstavy. Neviem, prečo som sa nazdávala, že by sa niečo mohlo zmeniť. Problém nebol v práci, ale vo mne.

„Asi si trochu upadla do stereotypu,“ ozval sa Adam.

„Možno sa budeš cítiť inak, keď si kúpime spoločný byt.“

A to bol ďalší problém. Keď som sa prisťahovala do Londýna, bola som možno naivná, no už dávno sa mi otvorili oči. Udivovalo ma Adamovo presvedčenie, že spoločné bývanie je len otázkou času. Ani jeden z nás nezarábal veľa peňazí. Adam býval s rodičmi v Hampsteade a tvrdil, že sporí. A hoci ma predstava spoločného bývania spočiatku nepochybne nadchýnala, časom mi pripadala čoraz nereálnejšia. Zdalo sa, akoby som v posledných dňoch myslela len na problémy, a začala som sa pýtať sama seba, či vôbec chcem, aby náš vzťah vydržal.

Nebola som však pripravená čeliť týmto myšlienkam, tak som zmenila kurz a ospravedlňujúco sa na Adama usmiala.

„No dobre, možno sa správam trochu hlúpo,“ povedala som. „Máš pravdu, od začiatku som vedela, do čoho idem,

a okrem toho sa mi na klinike páči viac než v tej realitnej kancelárii v King's Lynne.“

„Presne. Tam si sa asi so psami a s mačkami často nestretávala.“ Usmial sa a chytil ma za ruku.

„Ale určite chcem, aby sme bývali spolu,“ pokračovala som a ignorovala podvedomé pochybnosti. „Lenže je to strašne ťažké. Rozmýšľam, ako to vôbec zvládneme.“

„Môžeme sa o to predsa aspoň pokúsiť. Stále môžeme snívať.“

Opätovala som mu úsmev. „Ja o tom naozaj snívam. Pomerne často. Rada fantazírujem o peknej chalúpkke kdesi na vidieku. Je okolo nej obrovská záhrada s výbehom pre psy, s jablňami, po ktorých môžu loziť deti a hojdať sa na konároch...“

Zarazila som sa. Prečo mu to, preboha, rozprávam? Príliš neskoro. Prestal sa usmievať a odtiahol ruku.

„Nezdá sa ti, že je to skôr rozprávka ako snívanie? Ak si takto predstavuješ náš spoločný domov, tak sa nečudujem, že si ho podľa teba nikdy nebudeme môcť dovoliť.“

„Viem. Veď som povedala, že len fantazírujem.“

„Obaja pracujeme v Londýne. Takže môžeme bývať jedine v byte. A záhradu si vyhod' z hlavy. Navyše vieš, že psy nemám veľmi v láske.“ A potom pre seba dodal: „Ani deti.“

„To je pre mňa novinka. Odkedy nemá rád deti?“ opýtala som sa prekvapene. To, že nemá rád zvieratá, je jedna vec, ale nebola som si celkom istá, či sa dokážem zmieriť s tým, že nemá rád ani deti.

„Niežeby som ich nemal rád, ale nikdy som nijaké nechcel. A ani ich tak skoro chcieť nebudem, ak vôbec. Možno okolo štyridsiatky zmením názor...“ Prenikavo sa na mňa zadíval. „Hádam netúžiš po dieťati?“

„Nie. Jasné, že nie,“ odvetila som. „Len som si myslela, že raz budeme mať deti. Keď budeme pripravení a... finančne zabezpečení.“

„A keď budeme bývať na vidieku v útulnom domčeku s dverami obrastenými ružami?“

„Nevysmievaj sa mi, Adam. Všetci potrebujeme snívať.“

Keď som si prehodila tašku cez plece a vyšla z kliniky, premýšľala som o svojom „sne“ a o tom, či zahŕňa aj Adama. Strela som ho pred vyše tromi rokmi na narodeninovej oslave mojej spolubývajúcej a okamžite sa mi zapáčil – a ja jemu tiež. Vtedy sme sa vôbec nehádali. Boli sme ako hocijaký iný mladý pár – nezávislí a bezstarostní, aj to málo, čo sme mali, sme míňali na zábavu a malichernosti. Iróniou je, že sme sa začali hádať, až keď sa náš vzťah stal vážnejším a robili sme si plány do budúcnosti. Naše rozdielne povahy, ktorým sme dovtedy neprikladali veľký význam, sa teraz prejavovali takmer pri každom rozhovore. On Londýn doslova zbožňoval a nikdy sa z neho nechystal odísť, zatiaľ čo ja som ho vždy vnímala len ako prechodné bydlisko, ako miesto, kde som si mohla užívať nezávislý mestský život a budovať si kariéru, no nie ako miesto, kde by som sa chcela usadiť.

Adam bol začínajúci účtovník, plánoval však stúpať po kariérnom rebríčku vyššie a nakoniec zarábať veľké peniaze. Túžil po luxusných autách a podkrovných apartmánoch na pobreží. Mne by stačil bicykel, zopár labradorov a, áno, ešte tá vysnívaná chalupa na vidieku. Hodili sme sa k sebe vôbec? Alebo sme boli spolu už len zo zvyku?

Blížila sa Veľká noc a ja som si v práci vybavila dva týždne dovolenky, aby som mohla aspoň časť sviatkov stráviť s Adamom u jeho rodičov v Hampsteade. Dovolenku som

nemala od minulého leta, a keď mi ju Adam cez Vianoce navrhol, zdala sa mi ako dobrý nápad.

V temnom, mrazivom decembri, keď som trávila každý večer v malej izbe zakrútená do paplóna pred elektrickým kozubom, sa mi predstava dlhých prechádzok s Adamom po slnečnom Hampstead Heath celkom pozdávala. Mala som rada jeho rodičov, ich veľký dom na ulici lemovanej stromami aj výdatné raňajky, večere a domáce dezerty od jeho mamy.

Tak veľmi som si tú dovolenku idealizovala, až mi časté hádky s Adamom pripadali takmer nepodstatné. Dokonca som sa presviedčala, že sa počas tejto vybájenej jarnej idylky všetko zmení a potom bude lepšie.

Snívaj ďalej, Sam, zašomrala som si, keď som priložila kartu k turniketú na stanici metra. Potrebovala som si priznať, že si už tak dobre nerozumieme. A zrazu som si uvedomila, že namiesto toho, aby sme spolu cez Veľkú noc trávili ešte viac času, si v skutočnosti od seba potrebujeme oddýchnuť.

„Zlatko! Milé, že sa ozývaš! Počkaj, len toto položí a vypnem...“ Mama ako zvyčajne hovorila, akoby práve robila najmenej tri veci naraz a žiadna z nich nemohla počkať.

„Ako sa máš?“

„Dobre.“ Zaváhala som. V maminom prípade sa neoplatilo chodiť okolo horúcej kaše, tak som prešla rovno k veci. „Napadlo mi, či by som nemohla prísť na pár týždňov domov.“

„Skvelý nápad! Isteže môžeš. A rozmýšľala si kedy?“

„Budúci víkend.“

„Počkaj, porozmýšľam. Takže by si tu trávila Veľkú noc?“

„Áno, a aj týždeň po nej, ak ti to neprekáža. Rada vás oboch uvidím a porozprávam sa s rodinou a...“

„Myslela som si, že vtedy máš byť s Adamom a jeho rodinou.“

„No, áno, mala som.“ Nevedela som, čo dodať, zavládlo zlovestné ticho. „Asi k nim nepôjdem.“ Jasne som mame naznačila, že v mojom vzťahu niečo nie je v poriadku, no ona si nič nevšimla.

„Ach, škoda. My s ockom nebudeme doma,“ pokračovala veselo. „Nevravela som tí? Ideme na plavbu – do Benátok a na grécke ostrovy. Napadlo nám, že sa odmeníme.“

Aha, áno. Už som si spomenula – mama mi o tej plavbe hovorila. Asi sa spoliehala na to, že Veľkú noc strávim s Adamom. Zdalo sa, akoby sa moji rodičia v poslednom čase odmieňali pravidelne, niežeby som im niečo vyčítala. Veľa pracovali, a keďže ani ja, ani moji dvaja bratia sme s nimi už nebývali, nič ich doma nedržalo a rozhodli sa spoznávať svet. Zvyčajne som sa tešila s nimi, no teraz by sa mi ich spoločnosť naozaj zišla.

„Ach, to nič. Dúfam, že sa zabavíte.“

„A čo budeš teda robiť? Pôjdeš do Hampsteadu?“

„Neviem. Možno si nakoniec dovolenku ani nevezmem.“ Predstava dovolenky práve stratila všetko čaro. „Možno počkám, kým sa s ockom vrátite.“

„Len nezabudni, že v máji ideme s Petrom a Gaynor na Madeiru. A koncom júna budeme týždeň vo Francúzsku ako zvyčajne. A potom máme naplánovaný výlet do New Yorku...“

„Jasné. Dobré, mami, ešte sa ozvem.“

„Deje sa niečo? Hovoríš trochu... smutne.“

Konečne si niečo všimla, lenže príliš neskoro na to, aby mi pomohla, tak som to zahovorila. „Len som mala chuť na chvíľu z Londýna vypadnúť, nič viac. Nič sa nedeje.“

„Ani sa ti nečudujem, Sam. Tie nekonečné davy musia byť vyčerpávajúce.“ Odmlčala sa. „A čo keby si išla k babke do Dorsetu? Už si ju dlho nevidela.“

Nenapadlo mi ísť k babke. Mala pravdu, nevidela som ju od Vianoc. Babku Peggy som mala veľmi rada a dedinka Hope Green, v ktorej bývala, bola pravým opakom Londýna – presne také čosi som potrebovala. Nevedela som, či môžem prísť tak narýchlo, no za opýtanie nič nedám. A keďže starý otec pred pár rokmi zomrel, predpokladala som, že by jej trocha spoločnosti neprekážalo.

Zrazu sa môj deň rozjasnil.